

дитячий християнський журнал

Стежунка

ISSN 2194-3796

6/2022

СЛІДИ
НА СНІГУ
С. 8

НАЙРАДІСНІША
ЗВІСТКА
С. 22

Сценка
РІЗДВО
ІСУСА
ХРИСТА
С. 28

КОПІЯ БАТЬКА

Олеся Ісаак

Збери фрагменти світлини та дізнайся тему цього номера.

Це мій батько, коли йому було стільки ж років, як мені зараз.

Ти дуже схожий на нього!

У ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ІСУСА

Олена Стойкова

«У день народження Ісуса я б двері відчинив,
Йосипа з Марією смачненьким пригостив,
У своїй кімнаті ліжко уступив,
Теплу ковдру та подушку я б Ісусу постелив.

Свої іграшки Ісусу всі б подарував,
Щоб щасливим був Син Божий, щоб сміявся й грав.
Всі книжки, усі малюнки – все для Нього, все Йому!
...Та на свято до Ісуса я, напевно, не піду...»

«Не журись, – татусь за плечі міцно й ніжно обійняв, –
Ти на свято до Ісуса не спізнився, – проказав. –
Тільки слід поміркувати про дарунки для Христа,
Адже Він вже не Малюк, Він Царем над світом став».

Подивився винувато: «Тату, я ж не багатій!
І скарбів не маю я, що влаштовують Царя.
Та у церкві якось був я й пастор говорив:
"Слово Боже слід любити, буде дуже Бог радіти!"

Буду я Христа любити, слухати завжди Його,
Буду лиш добро чинити ради Господа Мого.
Запрошу Його у серце, хай Ісус царює там,
Дуже хочу бути схожим я на Господа Христа!»

Тато дуже здивувався, але бачу, що зрадів,
По плечу мене поплескав, а тоді проговорив:
«Сину, кращого дарунку і шукати б я не став,
І великий, і простий він – найдорожчий для Христа!»

Іл. Яків Бурда

СТЕЖИМКА 6/22

У ДОМІ ОТЦЯ

Коли Йосип, Марія та хлопчик Ісус зійшли на вершину гори Елеонської, перед очима відкрилася панорама Єрусалима. Просто перед ними, за потоком Кедрон, крізь який перекинута широкий міст, постав чудовий храм. Оточений високими кам'яними стінами, до яких прилягали галереї, він сяяв у променях ранкового сонця.

– Яка краса! – захоплено вигукнула Марія.

Йосип мовчки дивився на храмову гору, заклопотаних людей, дим, що здіймався над великим жертвником.

– Дім Мій – буде домом молитви... – тихо промовив хлопчик Ісус, Який стояв між Марією та Йосипом.

– Скільки разів ми вже бували тут на святі Пасхи, але щоразу моє серце охоплює особливе хвилювання, тихе благоговіння та якийсь смуток, – сказала Марія, кладучи руку на плече Ісуса, свого Первістка.

Ісусові виповнилося 12 років, і тепер Він уже Сам відповідав за Свої стосунки з Богом. Хлопчик, як казали юдеї, досяг віку бар-міцви, тобто став сином заповіді.

Коли родичі та друзі виконали все, що потрібно було робити під час Пасхи, згідно наказу Мойсея, вони почали збиратися додому.

Подолавши денний шлях, група паломників із Назарета розташувалася на відпочинок. Марія почала шукати свого Сина, але Ісуса ніде не було! Разом із Йосипом вони ходили від багаття до багаття, проте не могли знайти Сина. Ніхто не бачив Його протягом усього дня.

Незважаючи на ніч, Марія та Йосип рушили назад до Єрусалима. У місто вони прийшли на світанку, коли брами вже були відчинені. Вони шукали Ісуса скрізь, запитували знайомих і незнайомих, але все марно...

Третього дня Марія та Йосип пішли до храму. І що вони там побачили? Посеред групи священників і книжників, учителів Закону сидів Ісус і про щось із ними жваво розмовляв. Сивоволосі поважні старці лише здивовано хитали головами, кажучи: «Звідки в Нього така мудрість?! Як може дванадцятирічний хлопчик так добре знати й розуміти Закон?!»

– Ісусе! – з радістю і болем у серці вигукнула Марія, пробираючись крізь натовп, який оточував її Сина. – Що Ти зробив із нами? Ми з Твоїм батьком уже ледве на ногах стоїмо, три дні шукаємо Тебе по всьому місту...

– Чому ви шукали Мене? – спокійно й тихо запитав Ісус. – Хіба ви не знаєте, що Я маю бути в домі Отця Мого?

Однак батьки не зрозуміли слів Ісуса. Хлопчик підвівся, попрощався з учителями Закону і з Марією та Йосипом вирушив до Назарета. А Марія зберігала всі ці слова у своєму серці.

Цю історію ти можеш прочитати у другому розділі Євангелія від Луки, у віршах 41–52.

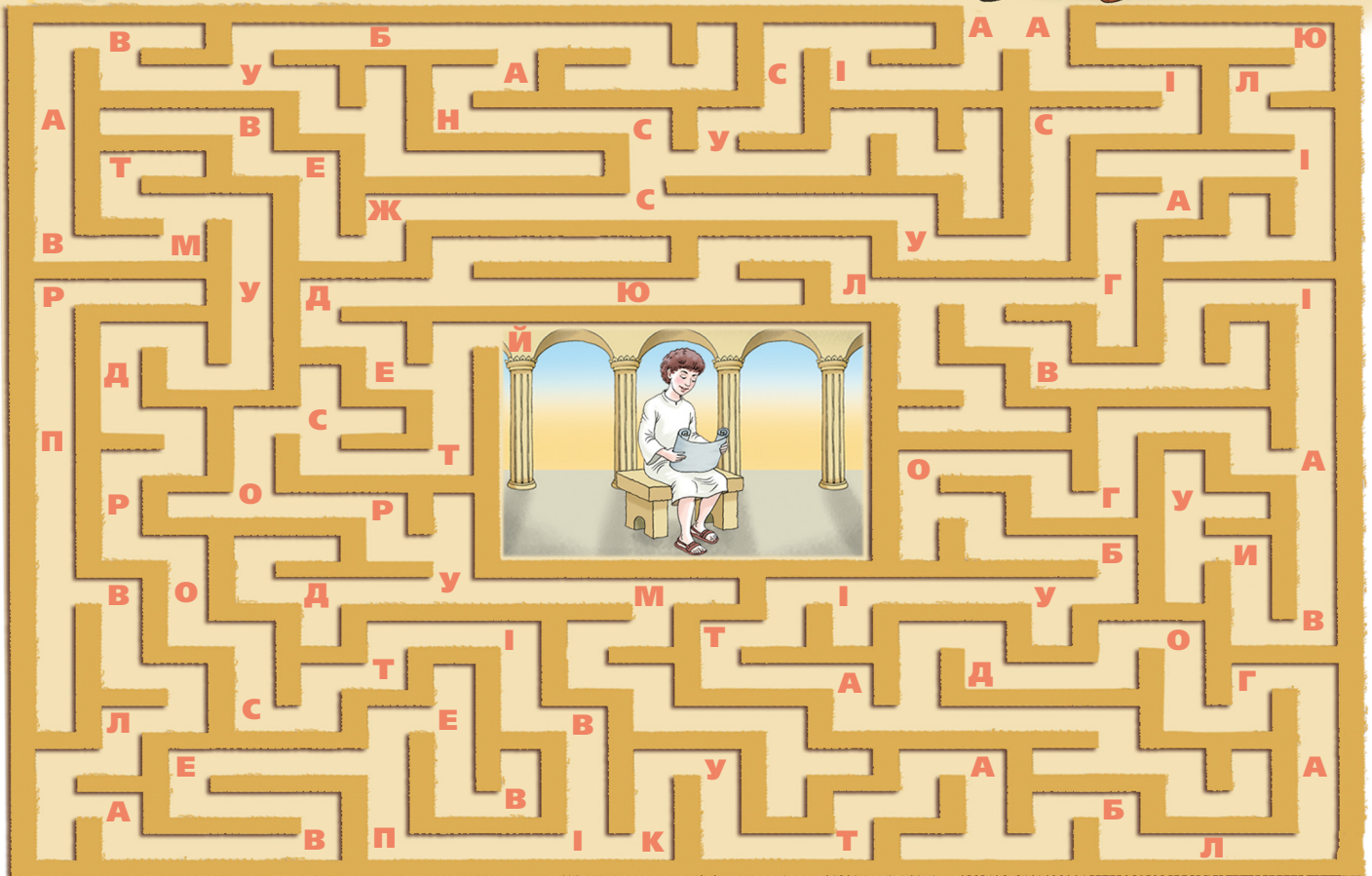
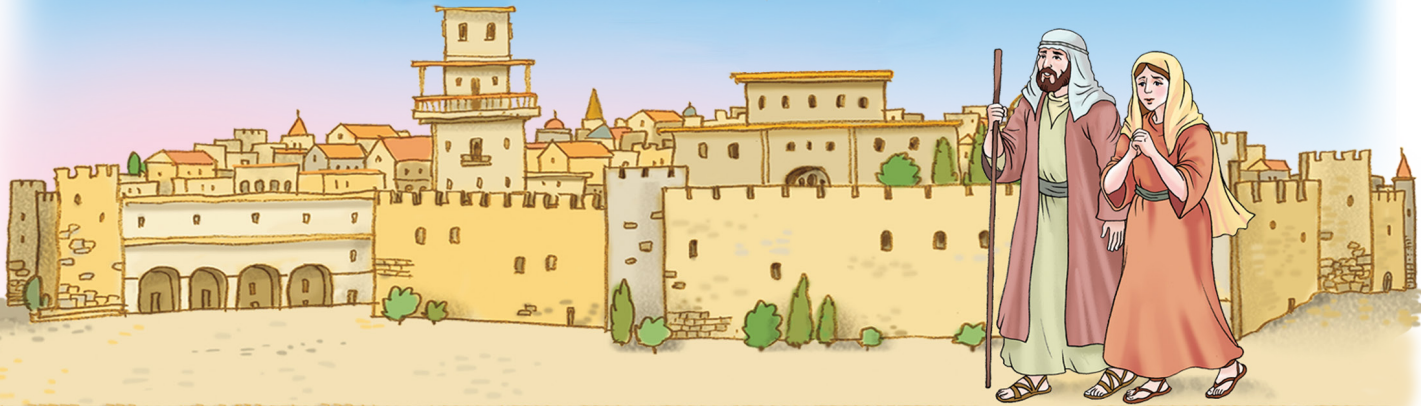
Як ти вважаєш?

1. Скільки років було Ісусові, коли Він із батьками прийшов на свято в Єрусалим?
2. Скільки днів Марія та Йосип шукали Ісуса?
3. Де Марія та Йосип знайшли Ісуса і що Він робив?

ДИВОВИЖНИЙ ХЛОПЧИК

Олеся Ісаак

Допоможи Марії з Йосипом пройти лабіринт і знайти Сина. Збери на шляху літери й дізнайся, що каже Біблія про хлопчика Ісуса.

ЗМІНЕНЕ СЕРЦЕ

Одразу після народження ти не міг їсти самостійно. Хтось мав тебе доглядати. Згодом ти навчився повзати, а потім і ходити. Незабаром почав розмовляти. Ти зростав і змінювався.

Якщо ти визнав Ісуса Христа своїм Спасителем, ти народився знову. У Біблії написано: «Отже, хто в Христі, той нове творіння; давнє минуло, – ось постало все нове!» (2 Кор. 5:17). Ти ніби знову народився, але вже з бажанням догоджати Богові.

І тепер тобі треба зростати. Ісус є взірцем для тебе. Бог хоче, щоб Його діти росли та жили так, як Він. Йому подобається, коли ти чиниш так, як Ісус. Тебе прийнято в Божу сім'ю.

Ісус, Який тепер живе у твоєму серці, допомагає тобі зростати і змінює тебе, щоб ти жив так, як цього хоче Бог. Він навчає тебе й допомагає розуміти Біблію. Ісус допомагає молитися й дає силу бути слухняним Богові. А якщо згрішив, Він допомагає тобі зрозуміти, що треба визнати свій гріх перед Богом. Ісус працює у твоєму серці, щоб змінювати тебе.

**ЗАПИШИ ТРИ РЕЧІ, ЯКІ ІСУС
ЗМІНИВ У ТВОЄМУ ЖИТТІ.**

МОЛИТВА

Любий Господи, я хочу, щоб ти діяв у моєму житті, змінював мене й допомагав мені зростати. Амінь.

СЛІДИ НА СНІГУ

Хайді Ульріх

Галявинку за будинком укрило м'яким білим снігом, наче килимом. Іще вчора там виднілася пожовкла трава, а сьогодні вся поверхня сяяла білизою.

– Як гарно! – вигукнула Марайка й сіла навпочіпки біля садової доріжки. – Дивися, Рікі, хтось на снігу залишив сліди!

– Де? – зацікавлено спитала Рікі.

– Он там, біля куща!

На снігу можна було чітко розрізнити тонкі смужки. П'ять, шість... Та щонайменше десять!

– Сліди, мабуть, залишив якийсь птах. Може, снігур, – міркувала Марайка.

– А он там, дивись, іще сліди. Великі та круглі. Їх ніби кішка Каті залишила! – вигукнула Рікі. – Тепер можна побачити, хто нашою галявиною ходить. Сліди видадуть кожного!

Немов слідопит, дівчинка рушила слідами на снігу. Вони вели до яблуні, повз садовий будиночок, уздовж паркану. Але це не були сліди кішки Каті. І їх точно не залишив снігур. То були сліди дитячих

чобіт! Можна навіть розрізнити відбиток слоника на підшвах.

– Це сліди Ронні! – впевнено вирішила Рікі. – Він іноді скорочує шлях через наш сад. Марайко, рушаймо слідами! Простежимо за Ронні й дізнаємося, куди він пішов!

Рікі й Марайка крокували слідами хлопчика. Уздовж паркана, крізь огорожу, а потім біля заметів край дороги. Куди ж вони ведуть? Рікі було дуже цікаво.

Марайка глибше засунула руки в кишені куртки. Вона бігла за подружкою й намагалася згадати, що їй розповідав про сліди тато. Про що він говорив?

– Згадала! – раптом вигукнула дівчинка.

– Що ти згадала? – поцікавилася Рікі.

– Я згадала, що тато казав мені про сліди. Він розповідав про Ісуса Христа, Божого Сина. Ісус колись жив на землі. За Ним ходило дуже багато людей, які хотіли послухати Його. А тепер Ісус живе на небі. Ми Його не бачимо, але все одно можемо зараз іти Його слідами.

– Це як? – здивувалася Рікі.

– Ми можемо читати Божу Книгу, Біблію. У ній написано все-все про Ісуса. Як Він жив, що говорив і чинив. З Біблії можна дізнатися, що Ісусові подобається. І якщо ми це робимо, ну те, що Йому подобається, тоді ми ніби ходимо Його слідами.

Рікі знала, що іноді дуже складно робити те, що очікує від нас Ісус. Якщо вона була чимось незадоволена, то могла гучно грюкнути дверима. Або тупотіти ногами... Мамі це зовсім не подобалося. Й Ісусові теж, Рікі була переконана. Дуже важко йти слідами Ісуса, коли тебе щось дратує. Ці речі аж ніяк не поєднуються між собою.

Однак Рікі знала, що потрібно молитися і просити Ісуса допомогти їй боротися зі злістю в серці. Тоді не доведеться грюкати дверима і тупотіти ногами... Тоді вона зможе йти слідами Ісуса так само, як вони йшли слідами Ронні.

Рікі й Марайка стояли край дороги. Тут було важко розрізнити сліди. Раптом біля зеленої хвіртки дівчата знову побачили відбитки слоників на снігу.

Рікі обережно потягла ручку хвіртки. Раптом вхідні двері будинку відчинилися, і звідти вийшов Ронні, перестрибуючи сходинки. Захоплений зненацька, він зупинився.

– А що ви тут робите? Звідки ви знали, що я тут?

– А ось знали... – вдоволено усміхаючись, сказала Рікі.

Марайка засміялася:

– Ось так буває, якщо ходити по чужих садах і залишати скрізь відбитки слоників від підошви.

– Усе просто, – підсумувала її подружка.

Рікі ще раз подумала про сліди, і як це пов'язано з Ісусом. А потім додала:

– Можна йти за кимось, не бачачи його. Просто треба йти слідами!

Ісус Христос постраждав за тебе й залишив приклад, аби ти міг іти Його слідами!

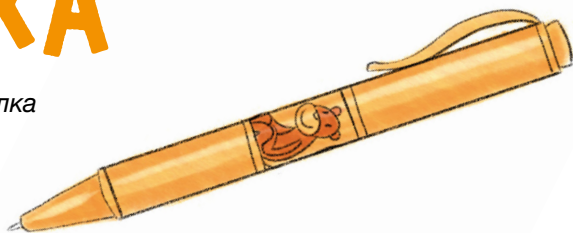
З книжки «Der Junge mit dem Cowboyhut»,
© CSV-Verlag

РУЧКА

Олена Чепілка

Мама купила Юрію нову ручку. Таку гарну! Ніхто у класі такої не мав.

– Дивися, синку, якщо отримуватимеш погані оцінки, ручка зламається. Вона любить лише зразкових учнів, – пожартувала мама.

– Дякую, матусю! Я намагатимусь!

Юрко навчався у другому класі. Йому аж кортіло якнайшвидше піти до школи, похвалитися перед однокласниками новою чудовою ручкою. Нарешті задзвонив будильник. Ще ніколи Юрко так швидко не вдягався й не снідав. Ось він уже і на шляху до школи. Його чудова ручка зовсім не в рюкзаку, ні. Юрко рукою відчував її тепло в кишені. Хлопчик зупинився й дістав ручку, щоб ще раз помилуватися маленькою мавпочкою, яка весело стрибала всередині.

Хлопці у класі, як завжди, галасували. Хтось уже встиг посваритися, хтось, навпаки, мирився. Хтось списував у друзів домашні завдання. Юрко гордо пройшов до своєї парти. Він дістав підручники й зошити, але свій скарб поки що ховав у кишені. Раптом іще заберуть або випадково зламають.

Почався урок. Учителька диктувала завдання. Отут і «вистрибнула» з кишені Юрка смішна мавпочка в ручці.

– Овва! Юрко, де взяв? Ніколи такого не бачив! Дай подивитися, га? – сусід Дмитрик навіть засопів від напруги.

Юрко гордо крутнув ручкою просто перед носом однокласника. Незабаром про чудову ручку знав увесь клас. Хлопці зашепотіли, загомоніли. Дуже вже хотілося всім побачити Юрчину дивину. Учителька, дізнавшись, у чому річ, і сама із цікавістю розглядала ручку. Загалом, урок математики Юркова мавпочка, можна сказати, зірвала. А що почалося на перерві!

– Юрко, поміняймося на мій новий ліхтарик, ну, Юрко?! – просив один.

– Юрко, тобі ж подобався мій альбом із марками!

Однак усі вмовляння були марними. Ручка виявилася для Юрка дорожчою за новий футбольний м'яч, ключки з шайбою і шахи.

Раптом у клас, ідучи розвальцем і жуючи жуйку, ввійшов Мишко. Його знали у школі всі. Мишко навчався в четвертому класі. Двієчник, забіяка, гроза всіх початкових класів. Він був схожий на неприємного шиплячого гусака.

Мишко прямував до Юрка. Ох, скільки злості в його примружених очах, вони так і пронизували хлопчика.

– Ану, дай глянути на ручку, шмаркачу!
Своєю важкою рукою Мишко схопив хлопчика за комір, а іншою дістав із його кишені нову ручку з веселою мавпочкою.

– Тепер вона моя, зрозумів? Помолися своєму Богові, може, Він тобі щось краще дасть!

У Юри перехопило подих, язик прилип до піднебіння, а в голові голосно стукотіло. А Мишко, щось насвистуючи, тим часом

вийшов у коридор. Коли пролунав дзвінок на урок, у класі 2–Б панувала тиша. Усі діти були збентежені цією подією. З'ясувавши в учнів, що сталося, вчителька спробувала заспокоїти Юрка:

– Дарма, не хвилюйся! Я на перерві зустріню твого кривдника й заберу ручку.

Однак усе закінчилося пшиком. Мишко чкурнув із решти уроків, що траплялося досить часто. Дорогою додому Юрко гірко плакав. Він шкодував, що взяв ручку до школи. Але запізно.

Мама ще ніколи не бачила сина таким нещасним. Юрко навіть обідати відмовився. Він ліг у ліжку й уткнувся в подушку, шепочучи крізь сльози:

– Ісусе, допоможи мені повернути ручку, будь ласка!

Мама тихо сіла біля сина:

– А знаєш, Юрко, Господь допустив це, бо Він гордим протривить. Ти так пишався, йдучи до школи. І на уроці, мабуть, зверхньо поглядав на друзів. Та й про Господа ти забув через неї: навіть не помолився вранці, а якнайшвидше побіг до школи хвалитися. Тепер ти просиш в Ісуса допомоги, а сам пройнявся образою на цього хлопця. Хіба Ісус так зробив би?

Коли мама вийшла з кімнати, Юрко вічна-віч залишився з Ісусом. Так, мама мала рацію. Юрко зі сльозами на очах попросив в Ісуса прощення. Він зрозумів, як погано бути хвальком і гордієм. Після молитви на серці у хлопчика стало легко й радісно. Тепер він зовсім не сердився на Мишка, та й ручку шкода геть трошки. Хлопчик вирішив поводитися так, як чинив би на його місці Ісус.

Наступного дня на великій перерві Юрко підійшов до свого кривдника. Той, наче нічого й не сталося, стояв у колі своїх друзів біля вікна:

– Тобі чого, дрібното?

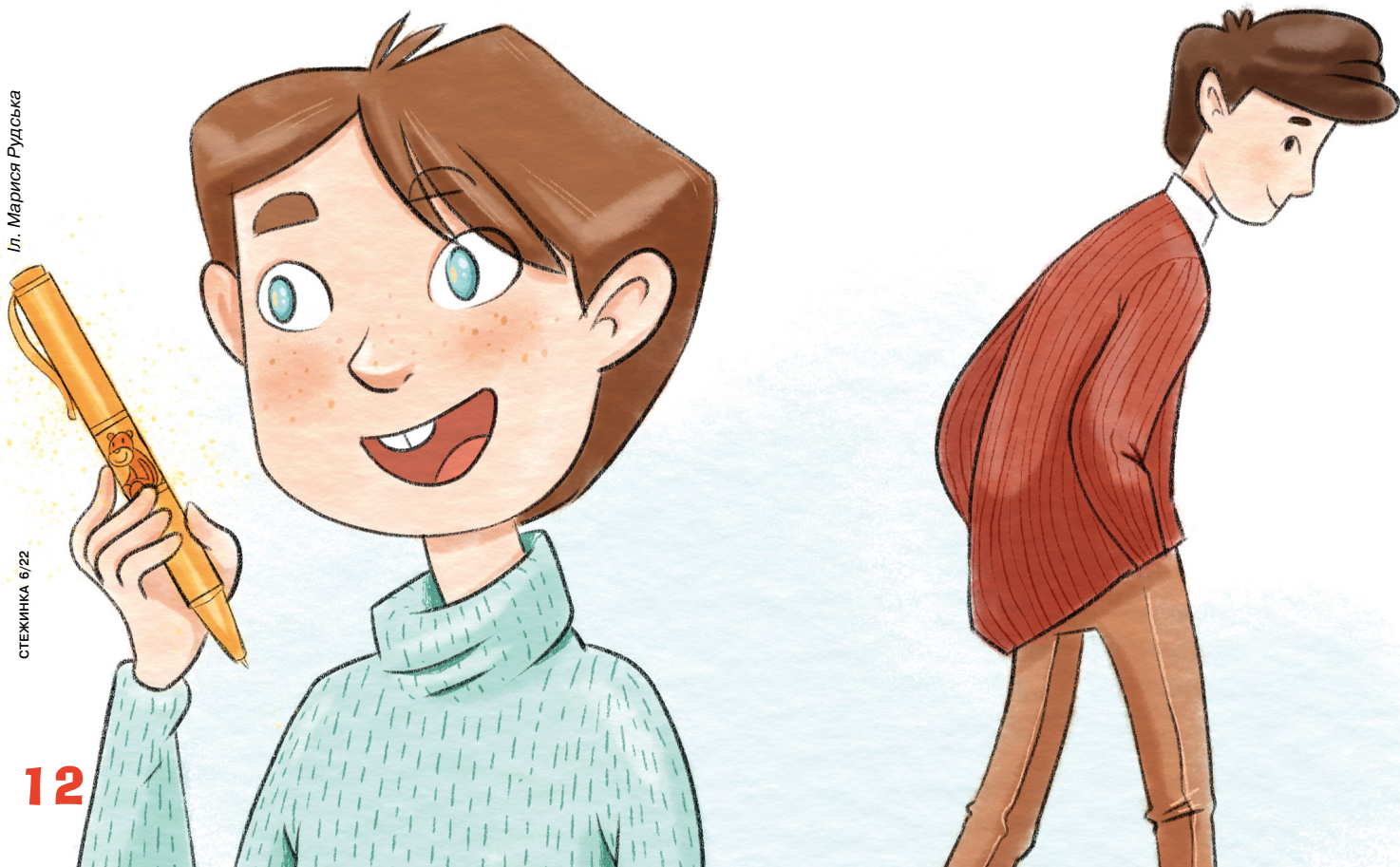
– Знаєш, Мишко, пробач мені, що я сам не подарував тобі ручку. Не хвилюйся, я дарую її тобі від щирого серця й бажаю, щоб ти добре вчився. Бувай!

Очі Мишка стали чомусь надзвичайно круглими, а рот відкрився так широко, що було видно рожеву жуйку. Ще ніхто

у школі так із ним не розмовляв. Він мовчки дивився, як маленький, худенький Юрко спокійно розвернувся і пішов у свій клас. Мишкові чомусь стало шкода хлопчика. Він раптом відчув, як глибоко в серці тихим, але вимогливим голосом заговорило сумління. Наздогнавши Юрка у три стрибки перед самими дверима у клас, він раптом промовив:

– Знаєш... Не потрібна мені твоя ручка! Що я, маленький, чи що? Мавпи там усілякі, зоопарк просто! На, тримай!

Юрко не встиг і схаменутися, як Мишко сунув йому ручку. І, скуйовдивши й без того кучеряве волосся Юрка, поважно пішов коридором. Дивлячись на веселу мавпочку, Юрко подумав, яке ж це щастя знати Ісуса, адже Він творить у нашому житті справжні дива! І, хто знає, можливо, грубіян Мишко зрозуміє, що до його серця тоді біля шкільного вікна говорив Сам Ісус.

Знайди і порахуй, скільки разів зустрічається на малюнку кожен із кольорових елементів.

Іл. Олександр Мікусевич

СТЕЖИНКА 6/22

ПРО НАДІЮ

Сподіваємось, усі вже знають, що у СТЕЖИНКИ є свій канал на Ютубі? Пропонуємо зіграти у гру, яка нещодавно вийшла на нашому каналі.

Незалежно від обставин, ми маємо надію, яка допомагає! Допомагає, коли важко, сумно, коли, здається, неможливо витримати. І ми не випадково обрали вірші з Біблії саме на цю тематику. Нехай вони підтримують вас і нагадують, що Бог є вірний.

Господь обіцяв не залишати нас, і ми справді можемо покладатися на Його обітницю, які Він залишив нам у Своєму Слові.

Відсканувавши цей QR-код, зможеш подивитись цю гру у відеоформаті. Хутчіш підписуйся і насолоджуйся цікавими й пізнавальними відео на нашому каналі.

Раунд 1. Продовжи вірш із Біблії: (за кожен правильну відповідь 2 бали)

1. «Тепер залишаються ці три: віра, надія, любов;
та найбільша з них – ...!»

- А) Надія
- Б) Мільярдна гривня
- В) Любов
- Г) Віра

2. «Бог же надії нехай наповнить вас ...»

- А) Бензином
- Б) Благодаттю і спокоєм
- В) Усякою радістю і миром
- Г) Славою Своєю

3. «Радійте надією ...»

- А) На ЗСУ
- Б) Та любов'ю
- В) Труднощі переносьте
- Г) На щасливе майбутнє

4. «Хай не тривожиться ваше серце: ...»

- А) Перемога за нами
- Б) Вірте в Бога
- В) Надія є
- Г) Макдональдс незабаром відчиниться

Раунд 2. Обери правильний варіант: (за кожну правильну відповідь 1 бал)

5. Назвіть двох супутників надії згідно з 1 Кор. 13:13

- А) Мудрість і праведність
- Б) Віра й любов
- В) Байрактар і джавелін
- Г) Місяць і Марс

6. Чим Соломон радить довіритися Господу в Притчах (розділ 3, вірш 5)?

- А) Розумом
- Б) Душею
- В) Нутрощами
- Г) Серцем

7. Хто, згідно з Посланням до римлян, не буде засоромлений?

- А) Українець
- Б) Хто вірить у Нього
- В) Хто молодець
- Г) Хто надіється на правду

8. Завдяки чому ми маємо живу надію, відповідно до 1-го Послання апостола Петра?

- А) Воскресінню Ісуса з мертвих
- Б) Смерті Ісуса
- В) Народженню Ісуса
- Г) Життю Ісуса

Раунд 3. Віра чи надія? (за кожну правильну відповідь 1 бал)

9. «Радійте _____, труднощі переносьте, перебувайте в молитві»

ВІРОЮ чи НАДІЄЮ?

11. «Адже ми _____ спаслися».

ВІРОЮ чи НАДІЄЮ?

10. «Тому що досягаєте мети вашої _____ - спасіння душ!»

ВІРИ чи НАДІЇ?

12. «Адже кожний, хто народився від Бога, перемагає світ. А перемога, що перемогла світ, - це наша _____!»

ВІРА чи НАДІЯ?

УСЯКОМУ ПЛОДУ СВІЙ ЧАС

Юлія Абаполова

Увечері вдома затишно і спокійно. Діти весело щебечуть. Ми готуємо подарунки-сюрпризи на Різдво. В одну половинку шкаралупи волоського горіха ховаємо маленькі шоколадні цукерки, а в іншу – написану красивим почерком записку зі словами з Євангелія від Луки, 2:11–12: «Для вас сьогодні в місті Давида народився Спаситель, Який є Христос Господь. А ось вам ознака: знайдете сповите Немовля, Яке лежить у яслах». Ми збираємо дві шкаралупки разом, устромляємо петельку й загортаємо у срібну фольгу.

Поки ми збирали подарунки, між нами розпочалася душевна розмова. Славко спитав:

– Мамо, а зелений волоський горіх можна їсти?

– Гарне запитання, синку! Горіх корисний у будь-якому вигляді, але треба знати, коли і для чого він корисний. Якщо хочеш горіх розколоти та з'їсти ядро, то треба дочекатися, доки він дозріє. Зеленим краще не їсти, тому що з тобою може статися така ж історія, яка колись трапилася зі мною.

– Розкажи, мамо, будь ласка! – хором попросили діти.

– Коли я була такого ж віку, як ви, то влітку гостювала у своєї тітки в Миколаєві. Просто біля будинку росло велике дерево – волоський горіх. Таке дерево та ще й з горіхами було для мене неймовірним дивом! Мені кортіло наїстися горіхів удосталь. Я спитала тітку, чи можна їсти горіхи зеленими. Вона порадила їх поки не чіпати. Але я подумала, що спробую трошечки. Бо ж так хотілося поїсти горіхів!

Досі пам'ятаю, як залізла на дерево, сіла на товсту гілку, дістала горішок й почала відкривати його руками. Горіх покрито товстою зеленою шкіркою, і, якщо його розрізати, можна побачити всередині ніжні, молочні часточки ядра. Шкірку й майбутню шкаралупу

горіха неможливо відокремити одну від одної. Вони як одне ціле. Я відламала шматочок, і по руках потік жовто-зелений сік. Я скуштувала горіх... Він мені зовсім не сподобався: гіркий і несмачний. Я подумала, що дарма не дослухалася порад. Засмучена, я зішла з дерева й пішла в будинок. Там усі відразу зрозуміли з мого брунатного рота й рук, що горіх я таки спробувала. Скільки я не терла після цього руки й обличчя, а кольорові сліди не змивалися. Так я й ходила брунатною кілька днів. А хлопчак з двору дражнили мене.

Діти розсміялися.

– Мамо, то як дізнатися, що горіх уже стиглий і його можна їсти?

– Стиглим він стає тоді, коли шкірка розкривається і всередині видно твердий, міцний коричневий горіх.

Так і плани Господа відкриваються для нас свого часу. Нам потрібне лише терпіння й довіра до Нього. Пророк Ісаїя пророкував народження Ісуса за 700 років до цієї події. Бог заздалегідь попереджав Свій народ. Він готував світ до народження Ісуса Христа. Відбувалися різні історичні події. Аж ось, коли прийшов час, Ісус Христос народився, безгрішно прожив і помер на хресті за нас, аби ми мали прощення гріхів і вічне життя.

– Мамо, а ми готуємо подарунки для тих, хто ще не знає про народження Спасителя світу? – запитала Лілія.

– Так, любя.

– Отже, ми, як пророки, розповімо нашим невірющим сусідам і друзям про важливу подію! – захоплено вигукнув Славко.

ХТО Я?

Ельвіра Цорн

Відразу скажу, що я – свійська тварина, але маю диких родичів. Ми дуже здорові тварини-довгожителі. За хорошого догляду ми живемо до 35 років, а деякі з нас навіть 45 років.

Але вирізняє нас не довголіття, а надзвичайна витривалість! Ми можемо переносити великі вантажі та працювати без перерви, їжі й пиття до 10 годин на добу, що особливо важливо під час тривалих переходів. Тому нас використовують для перевезення вантажу кам'янистою місцевістю й пустелями, крутими схилами й вузькими стежками – там, де інші в'ючні тварини не можуть пройти.

Хоча ми невтомні трудівники, та чітко відчуваємо межу наших можливостей, і якщо це загрожує здоров'ю, то перепрацювати не будемо. Коли я втомлюся, то мене не зрушити з місця, доки не відпочину.

Люди вважають мене впертюхом. Насправді ж я не впертий, а обережний, тому що в мене добре розвинений інстинкт самозбереження. Я не пручаюся без причини. Якщо господар добре ставиться до мене, тоді я виявляю до нього сильну прихильність і готовий працювати без жодних заохочень.

СТЕЖИЧКА 6/22

Я невибагливий. Їм майже все й сам знаходжу собі їжу. Я добре запам'ятовую дорогу. Маю дуже гарний слух, тому до мене важко підкрастися зненацька. Це пояснюється моєю здатністю відділяти непотрібні шуми й чути лише те, що мене цікавить. Можу я це завдяки своїй унікально влаштованій вушній раковині.

Також маю ще одну цінну якість – я сміливий і на вигоні можу захистити себе і тварин, які пасуться неподалік, від собак, лисиць і койотів. Тому нас почали використовувати на фермах у всьому світі як охоронців для отар овець і кіз.

У деяких країнах, наприклад, в Ефіопії, ми досі є основним засобом пересування. Це тому, що на високогір'ях, розділених глибокими ущелинами, де живуть мільйони ефіопів, автомобілем не проїхати. До того ж, у порівнянні з автомобілями, моделі яких постійно допрацьовуються, ми – завжди досконала модель.

Усе це я розповів би тобі, якби міг говорити. Але ти й так уже здогадався, хто я, еге ж?!

ВІРНІ ПОМІЧНИКИ ЛЮДЕЙ

Ельвіра Цорн

Чи знаєш ти, що у стародавньому Ізраїлі віслюки були вірними помічниками людей? Їх використовували для перевезення вантажів, подорожей верхи й у візках. Наприклад, коли Авраам вирушив на гору Гаморія, щоб принести там жертву, він подолав гористу місцевість, везучи свій вантаж на віслюку.

Чи знаєш ти, що незадовго до Свого розп'яття Ісус здійснив Свій триумфальний в'їзд в Єрусалим саме на віслюку?

Чи знаєш ти, що розміри віслюків сильно відрізняються? Більшість тварин у загравку заввишки 90–120 см. А ось у найменшій породі віслюків – мініатюрної середземноморської – висота в загривку всього 62–90 см, тоді як у найбільшій породі у світі – мамонтової – вона може сягати 160 см.

Чи знаєш ти, що віслюки бувають короткошерсті, довгошерсті й кучеряві?

Чи знаєш ти, що ослиця, якою їхав Валаам, побачила ангела Господнього і, звернувши з дороги, пішла на поле? А коли Валаам почав бити її, Господь зробив так, що ослиця заговорила. «Що я тобі зробила, що ти б'єш мене ось уже втретє? – запитала тварина. – Чи мала я звичку так чинити з тобою?» Валаам відказав: «Ні». І тоді Господь розплющив чоловікові очі, і той побачив Господнього ангела, який загороджував дорогу. Цю історію записано у 22-му розділі книги Числа.

Чи знаєш ти, що віслюки не вміють плавати й погано переносять холод, а особливо вогкість?

ЗНАЙДИ 7 ВІДМІННОСТЕЙ

ТЕПЛО І СУХО

Гунтер Вернер

Узимку в Ізраїлі не дуже холодно. Тому більшість тварин, наприклад, вівці й кози, цілий рік пасуться на вигонах. Тільки деякі тварини, такі як корови, коні й віслюки, під час холодів, уночі та взимку люблять мати дах над головою. У такому сухому будиночку тварини захищені від диких звірів.

Саме таку споруду зводив мудрий Соломон для своїх коней. У царя багато чого можна навчитися. Коли він був юнаком, то попросив у Бога мудрості. І Господь почув Соломона. Бог дав йому не тільки надзвичайну мудрість, а й обдарував небаченим багатством і славою.

Однак із віком цар Соломон, на жаль, почав робити неугодне в очах Бога. Цар Ізраїля не мав розводити безліч коней і мати багато дружин. Соломон порушив обидва правила. Так його серце поступово відвернулося від Бога.

Попроси Ісуса Христа вберегти тебе від неправильних рішень і постав Його на перше місце у своєму житті!

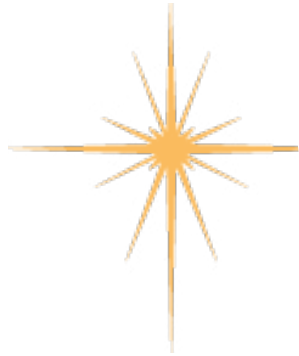

Про яку будівлю йдеться?

Це

БЛІЦ-ФАКТИ

Назва	☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Як часто згадується в Біблії?	2 рази.
З якою метою зводилася будівля?	Для розміщення великої худоби і тварин, яких не залишали на ніч у полі.
Хто будував?	Наприклад, цар Єзекія й цар Соломон.
Із якого матеріалу?	З каміння й інших будівельних матеріалів.
Особливості	Якщо це приміщення порожнє, то у його господаря справи йдуть погано (див. Ав. 3:17).

Найрадісніша звістка

Сабіна Келер

– Мамо, можна я буду Марією? – Сара благаюче глянула на маму.

– Хм... – зморщила чоло мама, – ролі я ще не розподілила. Подивимосся.

– Я так хочу зіграти Марію, – замріяно зітхнула Сара, жуючи кінчик косички. – Марія – найкраща роль! Мама Немовляти Ісуса, лишень уяви! Будь ласка, мамусю, можна я її гратиму?

Цього року мама відповідала за планування й репетицію різдвяної вистави. Потрібні були пастухи, ангели, кілька овечок і, звичайно ж, Марія та Йосип. Сару мучила нетерплячка. Майже всі дівчатка з їхньої недільної школи хотіли грати Марію. Оскільки цього року відповідальною була її мама, Сара була впевнена, що ця роль дістанеться їй.

Однак не так сталося, як гадалося. Сара просто лютувала. На першій репетиції з'ясувалося, що мама навіть не збиралася виконати її прохання. Марію гратиме Лея, а Йосипа – Олівер. Ролі пастухів також розподілили. Малята, які ходили ще в садок, гратимуть овечок. А кілька дівчаток-першокласниць – ангелів.

– Саро, ти теж будеш ангелом. Стань там, біля інших.

– Я не хочу бути ангелом! – тупнула ногою Сара. – Я хочу...

– Ш-ш-ш, Саро! – мама заспокійливо погладила доньку по руці. – Я тобі обіцяю, твоя роль...

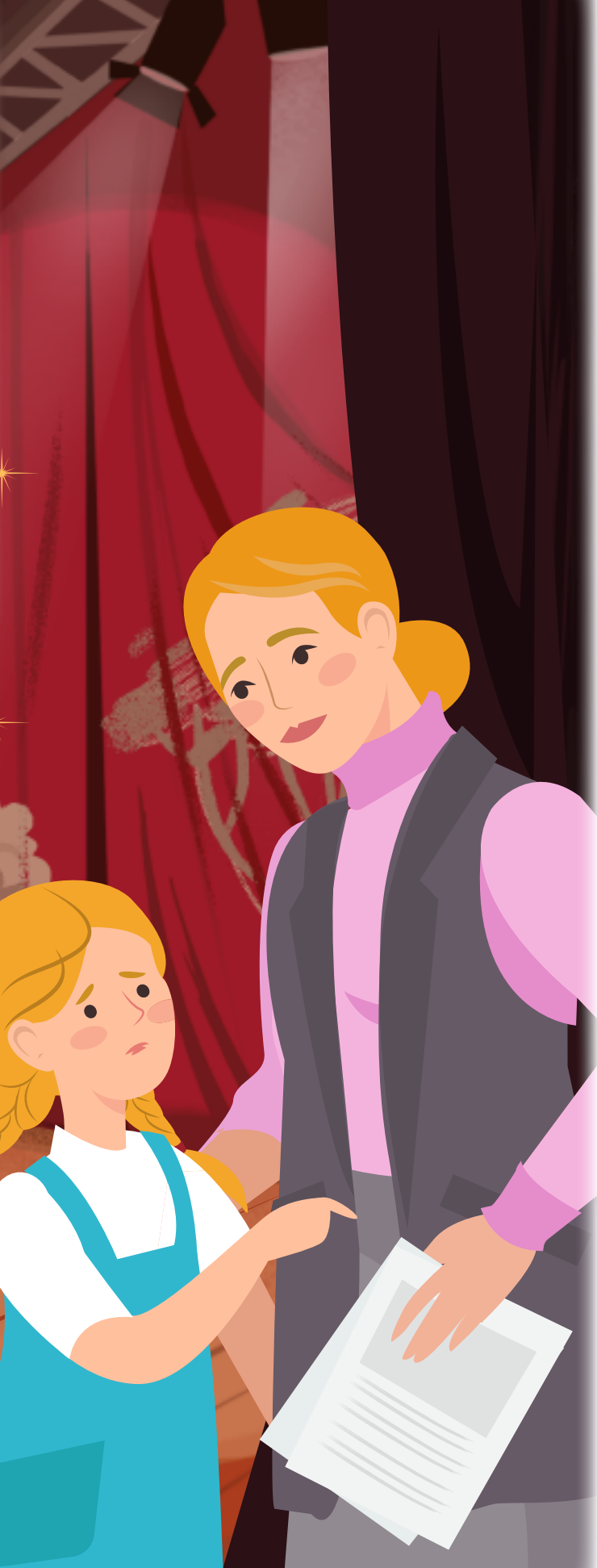
Дівчинка замотала головою, не бажаючи слухати, що їй хотіла сказати мама.

Розлючена, Сара затупала до групи маленьких дівчаток-ангелів.

Мама зітхнула й почала роздавати тексти. Потім вона пояснила, де кожен має стояти, показала пастухам, звідки вони мають вийти, а для Марії та Йосипа поставила два стільці.

Після репетиції діти стояли у дворі й чекали, поки по них прийдуть батьки. Лея сяяла від радості.

– Я граю Марію! – щебетала Лея. – Запитаю в мами, чи можна мені для костюма взяти її гарну хустку із золотими нитками. А ще попрошу її накрутити мені кучері, – дівчинка струснула своїм довгим каштановим волоссям. – І я принесу ляльку. Ми покладемо її до ясел.

Дівчинка стрибала з ноги на ногу.

– Так чудово, що твоя мама дозволила мені грати Марію! – звернулася вона до Сари.

– Угу, – пробурмотіла та у відповідь.

– Кого ти граєш? – запитала Лея.

– Ангела, – різко відповіла Сара, утупившись у підлогу на свої черевики.

– Авжеж! – кивнула Лея. – Із дівчатками з першого класу. А ось і моя мама! – дівчинка показала на червону машину, що припарковувалася на стоянці, а потім махнула на прощання рукою: – Бувай!

Мама, Сілас і Сара чекали, поки заберуть останню дитину, а потім і самі поїхали додому. Сара мовчала, сердито вмостившись на задньому сидінні й дивлячись у вікно.

– Ну, привіт! – радо вигукнув тато, коли вони зайшли до будинку. – Як відбулася перша репетиція?

– Трохи сумбурно, – відповіла мама, втомлено сідаючи на стілець і прибираючи волосся з обличчя. – Сара зовсім не зраділа, що їй дісталася роль ангела.

– Я хотіла бути Марією! – вигукнула дівчинка, вперши руки в боки.

– Я знаю, – зітхнула мама. – Потрібно було ще раз із тобою про це поговорити. Я вирішила, що роль ангела тобі сподобається. Ти бачила, що той текст...

Сара захитала головою.

– Я хотіла грати Марію. Ангел мені зовсім не цікавий. Інші ангели – маленькі першокласники. Чому мені не можна бути Марією?

Тато простяг мамі кухоль кави, а на стіл поставив тарілку з печивом, склянки і графин із водою.

– Ходи-но сюди, Саро, – примирливо сказав тато, – сідай до нас, побажаємо.

Сілас уже сидів за столом і доїдав перше печиво.

– А мене поставили на техніку, – повідомив він набитим ротом, крихти печива падали на стіл. – Я відповідаю за освітлення. Круто!

– Так, справді круто! – погодився тато.

Сара сіла, дивлячись перед собою. Вона досі сердилася. Мама підсунула до неї тарілку з печивом.

– Саро, – промовила мама, – кожна дівчинка хотіла бути Марією. Якби я віддала роль тобі, то інші батьки й діти сказали б, що це тільки тому, що ти моя дочка, і це несправедливо. Я цього не хочу, – мама підняла підборіддя дівчинки. – Мені дуже шкода, що ти так засмутилася.

– Та ще й Лея, – пробурмотіла Сара трохи дружелюбніше. – Її мама зробить їй кучері й дасть хустку із золотими нитками. Чому саме їй ти віддала цю роль?

Мама усміхнулася і знизала плечима.

– Я ніяк не могла вирішити, от і кинула жереб.

– Справді? – здивувалася Сара.

– Так, – кивнула мама, – саме так я прийняла рішення.

– Найкраща роль усе-таки твоя, – сказав тато, притягуючи до себе текст вистави. – Ти тільки уяви: ангел приніс найрадіснішу у світі звістку! Він з'явився пастухам і оголосив про те, на що люди так давно чекали. Ця звістка досі змінює людей: «Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість, яка буде для всього народу: для вас сьогодні в місті Давида народився Спаситель, Який є Христос Господь. А ось вам ознака: знайдете сповите Немовля, Яке лежить у яслах» (Лк. 2:10–12).

Хіба є щось краще за цю звістку? І це твій текст. Ти промовляєш ці слова пастухам і водночас звертаєшся до глядачів: «Нині народився вам Спаситель!»

– Справді? – спитала Сара, вдивляючись в аркуш із текстом.

– А потім з'являється хор ангелів, який славить Бога піснею, – додала мама. – Гадаю, ти зможеш допомогти ангелятам зі співом. Я впевнена, що ця роль тобі дуже підходить!

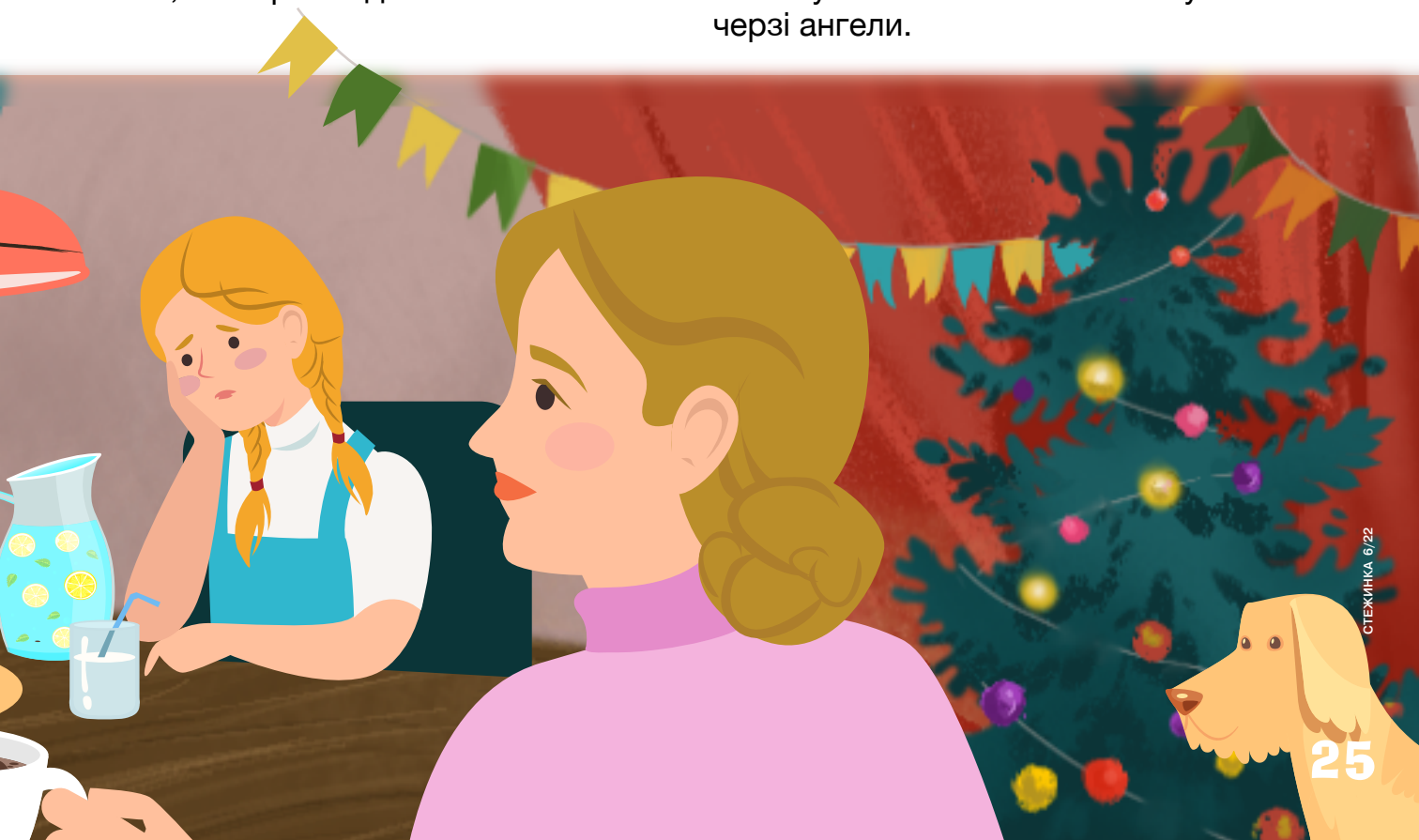
– Ну гаразд, – промурмотіла Сара й навіть трохи усміхнулася, – гаразд, ангел, то ангел.

Щотижня актори зустрічалися на репетиції. Виходило в них пречудово. Лея щоразу приносила ляльку, а перед виступом ангелів крадькома клала її до ясел. Мама була задоволена акторами. Після кожної репетиції вона пригощала всіх невеличким частуванням: то маленькими шоколадками, то мармеладками.

Аж ось настав довгоочікуваний день. Мама трохи хвилювалася й раз у раз нервово поправляла волосся.

На Сарі було довге біле вбрання. Трохи нервуючи, вона глянула в наповнену глядачами залу. Серце від хвилювання забилося частіше. Так багато людей! Їй раптом захотілося бути однією з овечок, які не мали тексту і просто бігли за пастухами. Чи зможе вона голосно й чітко виголосити свій текст?

Вистава розпочалася піснею. Мама стояла за лаштунками й підбадьорювала дітей. Марія та Йосип прямували до Вифлеєма. Лея перекинула через плече мамину хустку із золотими нитками, кучері спадали їй на плечі. Вона сперлася на руку Олівера. Разом вони безуспішно шукали притулку і, зрештою, зупинилися у приміщенні з тваринами. Пастухи вийшли на сцену, стукаючи палицями, біля них затишно влаштувалися овечки. І ось уже на черзі ангели.

Сара, ледь стримуючи шалене серцебиття, глибоко зітхнула й вийшла на темну сцену, маленькі ангели – за нею. Сілас сидів у залі на розкладних сходах. На колінах він тримав прожектор. Зараз він увімкне лампу й висвітлить ангелів – це буде сигнал: пастухи удають, ніби вони налякані, а Сара голосно вимовляє свій текст. Дівчинка стояла й чекала, але Сілас не вмикав світло. Сара занервувала. Що там трапилось? Її погляд упав на ясла. Дівчинка жахнулася: ляльки не було в яслах! Тому Сілас не вмикав світло.

Лея в розпачі подивилася на маму, яка стояла на краю сцени.

– Я забула ляльку, – прошепотіла вона так, що Сара її почула.

«О ні, – подумала Сара, – що тепер робити? В яслах має лежати немовля!»

Мама безпорадно глянула на тата. Тато знизав плечима: він також не мав жодної ідеї для порятунку. Але не тільки Сара почула шепіт Леї, а й Ліза, молодша сестра мами. Вона прийшла на виставу разом зі своїм чоловіком. Вони сиділи в першому ряді. На руках Лізи

спав маленький Ноя, закутаний у пухнасту ковдру. Йому тільки-но виповнилося шість тижнів.

Ліза заспокійливо кивнула мамі, підвелася з місця й акуратно поклала маленького Ноя в ясла. Малюк ні про що не підозрював і продовжував спокійно спати. В яслах лежало немовля.

Сарі стало легко на серці. «Ісус теж був таким маленьким, – промайнуло в її голові, – маленьким і бідним. Йому довелося навіть спати в годівниці для тварин. І все це Він узяв на Себе, щоб урятувати людей».

Раптом яскраве світло засліпило Сару: Сілас увімкнув прожектор і висвітлив ангелів. Сара усміхнулася. Її погляд знову впав на немовля в яслах.

Глибоко зітхнувши, вона оголосила найрадіснішу у світі звістку.

З книжки «Der Hühnerausflug», © CLV

РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА

Персонажі: Марія, Йосип, господар готелю, ангел, старий пастух, молодий пастух, три мудреці, читець.

Ніч. Перед глядачами зачинені двері будинку.

Читець. Світло у темряві. Гріх панує над людьми. Хто може їм допомогти й відчинити двері до світла? Бог обіцяв урятувати людей і звільнити їх через Свого Сина, Який народиться у цей світ. Це сталося 2000 років тому. Римський імператор Август, якому належала країна Ізраїль, наказав людям прийти на перепис населення. Кожен юдей мав повернутися до міста своїх предків. Так Йосип і Марія, яка чекала на Немовля, вирушили до міста Вифлеєм.

На фоні – повільна єврейська мелодія. Умикається світло.

Марія. Бог такий благий! Я радію від того, що Він обрав саме мене бути матір'ю Спасителя. Яке щастя!

Йосип. Ми майже на місці. Я пошукаю нам притулок.

Він стукає у двері. На сцену виходить господар готелю.

Йосип. Чи маєте вільну кімнату для нас? Моя дружина чекає на дитину.

Господар готелю. Де мені знайти місце для всіх? Усі місця зайняті!

Йосип. Чи є в місті взагалі вільні місця?

Господар готелю. Гадаю, ні. Місто переповнене людьми, які прийшли на перепис. *(Звертається до Марії)* Ви очікуєте дитину? Хмм... Не можна ж вам залишатися на вулиці. Зачекайте! Ходіть за мною. Нижнє приміщення для тварин вільне. Там тепло й сухо. Тварини вас не потурбують *(проводжає їх до іншого краю завіси)*.

Йосип. Не спати ж нам поряд із тваринами?! Маріє, тобі потрібне краще місце!

Марія. Не хвилюйся, Йосипе. Бог знає, що робить *(ідує за сцену)*.

Читець. Тієї ночі на полі пастухи охороняли стадо овець.

На ліву половину сцени виходять пастухи й сідають коло багаття. Біля них – ягня.

Старий пастух. Сину мій, послухай. Мій батько розповідав, що одного разу у світ прийде Месія, Спаситель, і врятує нас від гріхів.

Молодий пастух. А де народиться Месія?

Старий пастух. Пророки кажуть – у Вифлеємі. Наш народ уже давно на Нього чекає. Адже Бог пообіцяв нам спасіння... *(мовчання)*.

На сцені з'являється ангел.

Ангел. Не бійтеся! Я проголошую вам велику радість: у Вифлеємі народився Спаситель, Який є Христос Господь. І ось вам знак: ви знайдете Немовля в яслах.

Над ширмою з'являється зірка. На сцену виходять ангели і співають: «Слава в вишніх Богу, і на землі мир, в людях благовоління». Потім ідуть.

Старий пастух. Ходімо швидше! Бог виконав Свою обіцянку!

Вони вибігають із зали, прихопивши ягня.

Читець. У цей час у східній країні...

Три мудреці виходять на сцену, в руках одного – далекоглядна труба.

Мудрець 1. Погляньте, на небі з'явилася нова зірка! Це означає, що у світі народилася велика людина (по черзі дивляться у трубу).

Мудрець 2. Зірка сяє над Юдеєю.

Мудрець 3. Ми повинні піти і вклонитися новонародженому Цареві.

Звучить східна мелодія. Мудреці йдуть сценою. Завіса піднімається й на сцені з'являються Марія та Йосип. У яслах лежить лялька. Пастухи виходять на сцену.

Старий пастух. Алілуя! Бог виконав Свою обіцянку! Слава Богу! Нехай Немовля росте великим!

Молодий пастух простягає ягня.

Мудрець 1. (вклоняється): Ладан для Царя царів.

Мудрець 2. Смирна для Месії.

Мудрець 3. Золото для Того, Хто назветься Сином Всевишнього і врятує світ.

Актори завмирають. Грає тиха музика.

Читець. Бог милість Свою нам дав – Спасителя нам дарував.
У ніч цю чудову Різдва
Хай хвалять Його всі серця!*

* вірш Людмили Власенко

Софія, 11 років, Клембівка, Україна

Афія, 5 років, Клембівка, Україна

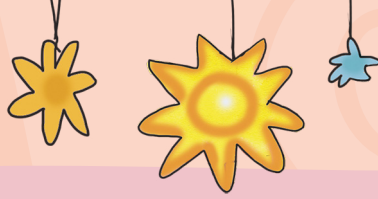
Віталій, 8 років, Новобогданівка, Україна

Даниїл, 11 років, Новобогданівка, Україна

Крістіна, 14 років, Новобогданівка, Україна

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 30 000 прим.

Засновник
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»

Головний редактор: *Вальдемар Цорн*

Відповідальна редакторка: *Анна Назаренко*
Редколегія: *Олеся Ісаак, Ганна Мікусевиц, Олена Зенченко, Наталія Суліма, Олена Мікула (переклад віршів, творчих завдань із російської), Ельвіра Цорн*

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:

РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ», вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.
Телефон: (44) 296-86-39; факс: (44) 296-87-73;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:

LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:

USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 3483388, e-mail: liteusa@lio.org

Оформити підписку на журнал, надіслати листи
й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.

Пожертвування можна надіслати на адресу:

РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»,
р/р UA383052990000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал „Стежинка“, ПІБ, адресу й номер
телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надіслати чеками на адресу
редакції у Німеччині або переказами на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LBG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 04.10.2022.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. *Іл. Діна Шельпук*
Стор. 18-19. *Фото © Ansgar Scheffold, Caleb Stokes, Daniel Burka, Darryl Low, Erwan-Hesry, Juli Kosolapova, Simon Berger/ unplash.com*

Комп'ютерна верстка: *Ганна Мікусевиц*

Цитати Святого Письма наведено з Біблії в перекладі
Р. Турконяка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2022.
ISSN 2194-3796

YouTube **stezhynka**

www.sns.org.ua @tropinka_ua

Привіт, «Стежинко»!

Мені дуже подобається твій журнал! Я дуже люблю читати в ньому різні повчальні розповіді, а також листи від твоїх друзів. Я також вирішила написати тобі листа. З нетерпінням чекаю кожного нового журналу, щоб почитати розповіді для своїх братиків і сестричок. Мій улюблений вірш із Біблії:

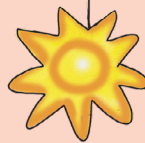
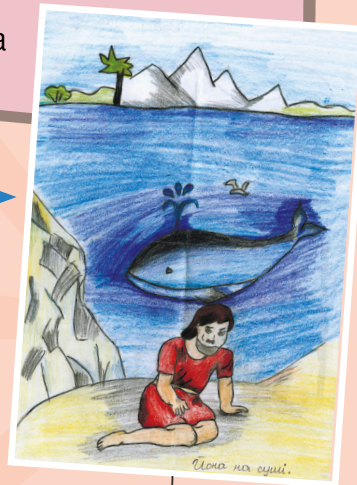
**«Ось Я – Господь, Бог усякого тіла.
Хіба для Мене є щось неможливе?»**

Єремії, 32:27

Вірш мені подобається, адже, що би я в Бога не попросила – Він мені дасть, бо для Нього все можливо!

P.S. Я намалювала тобі два малюнки.

З любов'ю, Каріна
12 років, Карасин, Україна

Відповіді:

C. 2. Бути схожим на Ісуса.

C. 6. «А Ісус набував мудрості, віку та благодаті – у Бога і в людей» (Лк. 2:52).

C. 14-15. 1. В (1 Кор. 13:13); 2. В (Рим. 15:13); 3. В (Рим. 12:12); 4. Б (Ів. 14:1);

5. Б (1 Кор. 13:13); 6. Г (Пр. 3:5); 7. Б (Рим. 10:11); 8. А (1 Пет. 1:3-4);

9. Надією (Рим. 12:12); 10. Віри (1 Пет. 1:9); 11. Надією (Рим. 8:24); 12. Віра (1 Ів. 5:4).

C. 20.

C. 21. Стайня.

ЧУДО ГОСПОДНЄ

Людмила Власенко

Радійте, радійте, радійте, люди!
Прославте за милість Творця!
Ангели славлять Господа всюди –
В день цей чудовий Різдва!

Хай допоможе цей день нам пізнати
Того, Хто нас полюбив,
Небо залишив, щоб нас врятувати,
Й наше спасіння здійснив!

Хай ця хвала не змовкає сьогодні,
Хай славлять Творця всі уста
За славне й величне диво Господнє –
Різдво Ісуса Христа!